

ΓΕΡΜΑΝΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

ΤΟ ΕΛΑΦΙ

του 'Αββᾶ Σμιθ

Ὁ Οὐμπέρ ἦταν ἀκόμα πολὺ μικρὸς, ὅταν ἔχασε τὸν πατέρα του, τὸν περίφημο κυνηγὸ πὺ κάποιος λαθροθήρας τὸν σκότωσε μιὰ νύχτα μεσα στὸ δάσος.

Ἀπὸ τότε κανένας δὲν ἔμαθε τίποτε γιὰ τὸ δολοφόνου, πὺ ξέφυγε ἀπὸ τὰ χέρια τῆς δικαιοσύνης καὶ δὲν μπόρεσε νὰ συλληφθῆ ποτέ.

Ἡ μητέρα τοῦ Οὐμπέρ, μόλις ἔχασε τὸν ἀντρα τῆς, ἄρχισε νὰ ξενοδουλεύη γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ ἀναθρέψῃ τὸ παιδί τῆς. Ἔτσι ὁ Οὐμπέρ μεγάλωσε καὶ ἔγινε κι' αὐτὸς σὰν τὸν πατέρα του κυνηγός.

Μιὰ μέρα ὁ Οὐμπέρ μερικὸς ἄλλους κυνηγούς, παραμονεύανε στὸ δάσος ἕνα ἐλάφι νὰ περάσῃ γιὰ νὰ τὸ σκοτώσουν.

Ὁ Οὐμπέρ τὸ εἶδε πρῶτος, τὸ ἐσκόπευσε καὶ τοῦρριξε μὰ δὲν μπόρεσε νὰ τὸ πετύχῃ. Ἐκεῖνη ὁμῶς τῆ στιγμῆ, καθὼς ἐπυροβόλησε, ἀκούστηκε μέσα ἀπὸ τοὺς θάμνους φωνή:

— ὦ Θεέ μου! Θεέ μου!... Μ' ἐχτύπησαν... Μὲ πλήγωσαν..

Ὁ Οὐμπέρ ταραγμένος, ἔτρεξε ἀμέσως πρὸς τὸ μέρος πὺ ἔρχόταν ἡ φωνή. Ἐκεῖ, μόλις ἔφτασε, εἶδε ἕνα γέρο νὰ πλὴν στὸ αἷμα του, πεσμένος κάτω στὸ χῶμα.

Ὁ Οὐμπέρ ἔσκυψε πάνω ἀπὸ τὸν πληγωμένο πὺ φαινόταν ὅτι ἀνάσαινε ἀκόμα καὶ ἄρχιζε νὰ τοῦ ζητᾷ συγγνώμη με δάκρυα στὰ μάτια...

— Συγχωρῆστε με! συγχωρῆστε με!... φώναξε ὁ κυνηγός... Δὲν τὸ ἤθελα!... Δὲν ἤξερα ὅτι θρικόσατε μπροστά μου, κρυμμένος στὸ δάσος..

Ὁ πληγωμένος τότε ἀνιξε μιὰ στιγμῆ τὰ μάτια του καὶ ἐψιθύρισε με δυσκολία, ἐνῶ ἀπ' τὸ στόμα του ἔβγαιναν ματωμένοι ἀφροί...

— Ὁχι, νέε μου! Μὴ μοῦ ζητᾷς συγγνώμη... Δὲν πρέπει!... Ἦρθε ἡ ὥρα νὰ πεθάνω καὶ νὰ σοῦ φανερώσω ἕνα μεγάλο μυστικό, πὺ κρύβω τόσα χρόνια καὶ τόχω θάρος στὴν ψυχῆ μου... Λοιπὸν, μάθε ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ λαθροθήρας, πὺ ἐσκότωσε τὸν μακαρῆ τὸν πατέρα σου!... Καὶ τὸν σκότωσα, ἐδῶ ἀκριβῶς, κάτω ἀπ' αὐτὴ τὴ βαλανιδιά, πὺ βρίσκομαι τώρα

πληγωμένος, ἐτοιμοθάνατος... Λοιπὸν, δὲν πρέπει νὰ μοῦ ζητᾷς νὰ σε συγχωρῶ, γιὰτι χωρὶς νὰ τὸ θέλῃς, αὐτὴ τῆ στιγμῆ ἐσύ, ἐκδικεῖσαι τὸν ἀδικοθάνατο τοῦ πατέρα σου... ἐκδικεῖσαι τὸ ἔγκλημά μου, με τὸ ὅποιο ἐγὼ σ' ἀφησα ἀπὸ μικρὸ ἔρημο καὶ ὄρφανό...

Ἡ φωνὴ τοῦ γέρο λαθροθήρα, γινόταν ὀλοένα καὶ πὺ ἀσθενικῆ...

Σὲ λίγο, καταβάλλοντας ἀκόμα μιὰ προσπάθεια, ψιθύρισε:

— Ὁ Θεὸς πὺ εἶνε ψηλά, με τιμώρησε!... Πεθαίνω εὐχαριστημένος!...

Καὶ μόλις πρόφερε τὰ λόγια αὐτὰ ὁ λαθροθήρας ξεψύχησε...

Ἐντωμεταξὺ οἱ ἄλλοι κυνηγοί, πὺ εἶχανε πλησιάσει καὶ εἶδανε αὐτὴν τῆ σκηνή, βγάλανε μαζὺ με τὸν Οὐμπέρ τὰ καπέλλα τους καὶ ὑψώνοντας τὰ βλέμματά τους πρὸς τὸν οὐρανὸ, δόξασαν τὸ ὄνομα τοῦ Παντοδυναμοῦ πὺ εἶνε δίκαιος καὶ τιμωρεῖ πάντοτε κάθε παρανομία.

Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι εἶχαν ἀντικρύσει μπροστά τους ἐκεῖνη τῆ στιγμῆ τῆ θεία Δίκη...

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΤΟ ΠΟΡΤΟΦΟΛΙ

Ὁ Νόρμπερτ, ὁ γυιὸς ἑνὸς φτωχοῦ καρβουνιάρη, μιὰ μέρα, πὺ εἶχε πάει στὸ δάσος γιὰ νὰ κόψῃ ξύλα, εἶχε καθῆσει κάτω ἀπὸ ἕνα δέντρο κι' ἐκλαιγε, ἐκλαιγε καὶ φώναζε καὶ χτυπιότανε.

Ἐνας πρίγκηπας πὺ γύριζε ἀπὸ τὸ κυνηγι καὶ περνοῦσε ἐκεῖνη τῆ στιγμῆ ἀπὸ ἐκεῖ κοντά, καθὼς ἀκουσε τὶς φωνὲς καὶ τὰ κλάματα τοῦ μικροῦ, τὸν

πλησίασε καὶ τὸν ρώτησε:

— Τί ἔχεις, παιδί μου; Γιὰτι κλαῖς ἔτσι καὶ φωνάζεις;

— Ἀλλοίμονο! Ἀλλοίμονο, ἀφέντη μου, ἀποκρίθηκε ὁ Νόρμπερτ. Ἡ μάνα μου εἶνε στὸ σπίτι ἄρρωστη. Ὁ πατέρας μου μ' ἔστειλε νὰ κόψω ξύλα καὶ μοῦ εἶπε, ὅταν θὰ γυρίσω τὸ βράδυ, νὰ περάσω ἀπ' τὸ φαρμακεῖο καὶ ν' ἀγοράσω φάρμακα τῆς μητέρας μου... Μὰ ἐγὼ στὸ δρόμο ἔχασα τὸ πορτοφόλι μου με ὅλα τὰ χρήματα πὺ μοῦ ἔδωσαν ἀπὸ τὸ σπίτι...

Ὁ πρίγκηπας, μόλις ἀκουσε αὐτὰ τὰ λόγια, ψιθύρισε κάτι στὸν ὑπασπιστή του καὶ ὕστερα ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα χρυσοκέντητο πουγγί γεμάτο χουσα νομίσματα:

— Μήπως εἶνε αὐτὸ τὸ πορτοφόλι πὺ ἔχασες; ρώτησε τὸν μικρὸ.

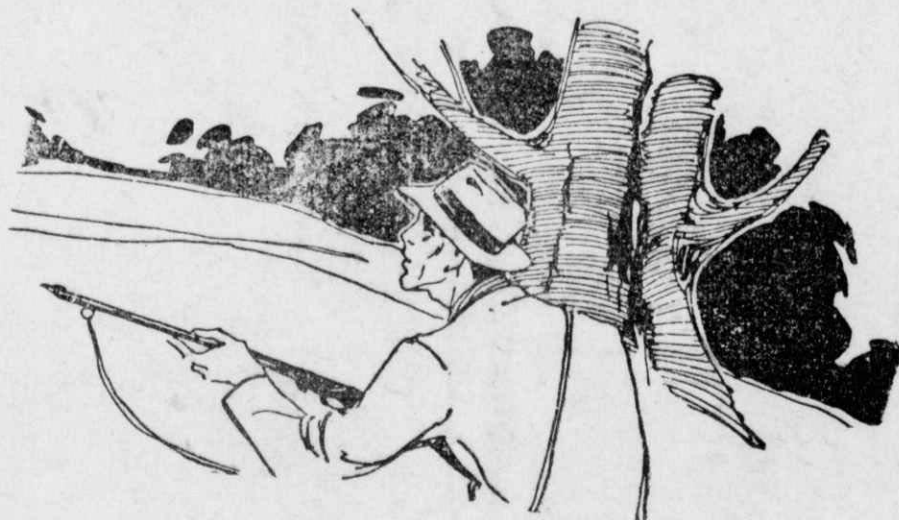
— Ὁχι, ὄχι, ἀφέντη μου! ἀποκρίθηκε ὁ Νόρμπερτ. Τὸ δικό μου δὲν ἦταν τόσο ὡραίο, οὔτε εἶχε μέσα τόσα πολλὰ χρήματα!

— Τότε θὰ εἶνε αὐτὸ! εἶπε σὲ λίγο ὁ ὑπασπιστῆς τοῦ πρίγκηπα βγαίνοντας κι' αὐτὸς ἕνα ἄλλο πορτοφόλι ἀπ' τὴν τσέπη του, πολὺ ὁμῶς ἀπλό καὶ φτωχικό.

— Ἀχ! Ναι, ναι!... φώναξε ἀμέσως ὁ μικρὸς Νόρμπερτ, γεμάτος χαρά. Εὐχαριστῶ. Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ.

Ὁ ὑπασπιστῆς τότε ἔδωσε στὸν μικρὸ τὸ πορτοφόλι του, ἐνῶ τὴν ἴδια στιγμῆ ὁ πρίγκηπας, δίνοντας κι' αὐτὸς τὸ δικό του, τοῦ εἶπε:

— Πάρε κι' αὐτὸ, μικρέ μου, γιὰτι σοῦ ἀξίζει, ἀφοῦ εἶσαι τόσο τίμιο καὶ καλὸ παιδί. Ἡ τιμιότης καὶ ἡ εὐκρίνεια εἶνε αἰσθηματά πὺ πρέπει νὰ ἀμείβωνται σ' αὐτὸν τὸν κόσμο...

Παραμένει ἕνα ἐλάφι νὰ περάσῃ γιὰ νὰ τὸ σκοτώσῃ.

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ

ΑΝΟΙΞΙΣ

Ἡ ἀνεμῶνες ἀνθισαν οἱ κάμποι λουλουδιζου τῶν δέντρων τὰ ματόκλαδα στοὺς κλώνους πρασινίζου, ροδοχρυσώνεται ἡ αὐγή. Καὶ τὰ πουλάκια ἀμέτρητα πετοῦν ζευγαρωμένα, τὶς ξενητιὲς ἀφήνουνε καὶ φθάνουν κουρασμένα στὴν ἀνθοστόλιστή μας γῆ.

Γ. ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΕΥΘΥΜΑ ΛΟΓΙΑ

ΠΡΑΚΤΙΚΟ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ διαρρήκτης (στὸν σύντροφό του, τὴν ὥρα πὺ λεηλατοῦν ἕνα φαρμακεῖο). — Ἐγὼ θὰ πάρω τὸ ταμεῖο. Ἐσὺ κύταξε νὰ πάρῃς κάτι γιὰ τὸ συνάχι, γιὰτι εἶμαι τρομερὰ συναχωμένος!

* * *

ΤΟ ΚΑΠΝΙΣΜΑ ΒΛΑΠΤΕΙ!

— Ὁ μέσος ὀρος ζωῆς μιᾶς ἀτμομηχανῆς εἶνε μόνον 30 χρόνια; ρωτᾷ ἐκπληκτος ἕνας ἐπιβάτης τὸν μηχανοδηγὸ. Περίεργου! Κι' ὁμῶς ἕνα τόσο πελώριο μηχανήμα ἔπρεπε νὰ διαρκῆ περισσότερο.

— Ναι, τοῦ ἀπάντησε ὁ μηχανοδηγός. Πιθανόν... ἀν δὲν ἐκάπνιζε τόσο πολὺ!

* * *

ΦΑΝΤΑΣΘΗΤΕ ΠΟΣΑ ΠΗΡΕ

Ὁ μπακάλης τῆς γειτονιάς συνέλαβε ἕναν ἀπὸ τοὺς ὑπαλλήλους του νὰ χώνῃ λαθραῖως τὸ χέρι του μέσα στὸ μπεζαχτᾶ.

— Δὲν μοῦ λὲς, παιδί μου, τοῦ λέει. Τί σημαίνει αὐτό;

— Τίποτ' ἀφεντικό. Πῆρα τὰ ναῦλα μου νὰ πάω σπῆτι μου γιὰ φαί, δικαιολογήθηκε ὁ ὑπάλληλος.

Ἀνοίγοντάς του ὁμῶς τὴν κλειστή παλάμη, ὁ μπακάλης ξεφωνίζει:

— Γιὰ τὸ Θεό! Ποῦ κάθεσαι, παιδί μου; στὴν Αὐστραλία;

* * *

ΕΥΚΑΙΡΙΑ

Μιὰ γεροντοκόρη ρωτᾷ ἕναν πλανόδιο ἔμπορο:

— Μοῦ ἐγγυᾶσαι ὅτι αὐτὴ ἡ κολλητικὴ οὐσία εἶνε στερεά;

— Τί λέτε, δεσποινίς; Καὶ ραγισμένες καρδιὲς ἀκόμα μπορεῖ νὰ κολλήσῃ.

— Δῶσε μου τότε... τρεῖς ὀκάδες!